

עפ"ג 64206/12/18 - מדינת ישראל נגד דסלין אסייהין

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 64206-12-18 מדינת ישראל נ' אסייהין

בפני	כבוד השופטת מרשק מרום, אב"ד
	כבוד השופט עוז ניר-נאוי
	כבוד השופטת נאוה בכור
מערערת	מדינת ישראל - באמצעות מח"ש ע"י עו"ד ליאת יונניאן
נגד	
משיבים	דסלין אסייהין - באמצעות עו"ד נירה בן-דוד

פסק דין

1. ערעור המדינה על גזר-דינו של בית המשפט השלום בכפר סבא מיום 28.11.18 בת"פ 32388-90-17, בו החליט בית-המשפט קמא שלא להרשיע את המשיב, לאחר שהודה בביצוע עבירה של **תקיפה סתם** לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 [להלן: "חוק העונשין"], והטיל עליו צו של"צ בהיקף של 160 שעות ופיצוי על סך 3000 ₪ לנפגע העבירה.

2. המשיב הוא שוטר, אשר ביום האירוע - 30.6.16, שירת כשוטר סיור בשיטור העירוני בנתניה. לפנות ערב, הגיע המשיב לשדרות בנימין בעיר על רקע קריאת המתלונן, שהלין כנגד סדרן חניה של תחנת מוניות אשר הכה אותו ואיים עליו. המשיב הציע לשניים לגשת לתחנת המשטרה ולהגיש תלונות הדדיות. המשיב נאלץ לעזוב את המקום עקב קריאה נוספת, בטרם סיים את הטיפול באירוע. משחזר המשיב למקום האירוע בעקבות קריאה נוספת של המתלונן, דרש האחרון כי הסדרן יעצר. בתגובה, עיכב המשיב את המתלונן והכניסו לניידת המשטרה כיוון שלדבריו, סירב להתפנות ברצון מן המקום. במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה, ביקש המתלונן לדעת מדוע הוא עוכב ולא הסדרן. בתגובה, ענה לו המשיב כי "יזין אותו ויראה לו מה זה", הכהו בפניו באגרופ, ואמר לו כי אין בכוונתו להסיעו כלל לתחנה. משהתעקש המתלונן להגיע לתחנת המשטרה, הורה המשיב למתלונן לצאת מהניידת. מתוך הלם ופחד על שהתרחש בניידת, התקשר המתלונן למוקד 100 כשהוא נסער ובוכה.

תסקירי שירות המבחן

3. שני תסקירים הוגשו בעניינו של המשיב מהם עולה, כי הוא בן 33, יליד אתיופיה שעלה לארץ בגיל

16 עם משפחתו, נשוי ומתגורר בירושלים, ונכון למאי 2018 אשתו היתה בשמירת הריון בחודש שישי. עוד עלה כי המשיב השלים בגרות חלקית, ובגיל 23 התגייס לשירות צבאי לתפקיד מכונאי. הוא שובץ בתחילה בתפקיד מקצועי, אך בהמשך הועבר לשירות קרבי בחטיבת "כפיר", וסיים שירות צבאי מלא. לאחר שחרורו עבד בתפקידי אבטחה ממשלתיים, ובליווי ואבטחה בעיר העתיקה בירושלים. בשנת 2014 התגייס למשטרה, עבר להתגורר בנתניה בסמיכות להוריו ובהמשך, עקב תחושות ניכור מבני הקהילה האתיופית על רקע תפקידו כשוטר באזור, עבר להתגורר בירושלים ומשרת ביחידת שיטור על הר הבית. המשיב קודם מהר בתפקידים השונים לאור מקצועיותו ואחריותו, והציג בפני השירות מכתב המלצה מאת מפקדו המעיד על אישיותו ויכולותיו, לצד הסבר כי להרשעה תהייה השלכות על המשיב, שינועו מעיכוב בקידום ועד לפיטורין מהחיל.

המשיב שלל נזקקות טיפולית, מגלה אמפתיה כלפי המתלונן וניסה לפייסו, בין השאר בדרך של שליחת מכתב התנצלות. באשר לעבירה, צמצם מחומרת האלימות ולקח אחריות חלקית, טען כי סייע למתלונן להתפנות מרצון, ומאחר ובמהלך הנסיעה המתלונן קילל אותו וצעק עליו, איבד שליטה וסטר לו אך לא הכה אותו באגרוף. מסר כי חווה פגיעות ועלבונות יומיומיות על רקע מוצאו. השירות סקר את גורמי הסיכון וציין, כי הפגיעות הרבות שחווה על רקע מוצאו עלולות להוות גורם סיכון במצבי דחק. קיים פער בין התנהגותו הנעימה לבין ביצוע העבירה, המצביע על פערים ורגישויות מעורפלים. כן פורטו גורמי הסיכון, כשהשירות ציין, כי המשיב חווה את ההליך המשפטי כגורם מרתיע ומציב גבול. בתסקיר הראשון ממאי 2018, שירות המבחן לא המליץ להימנע מהרשעה, אך במידה והמשיב יבטא נכונות להשתלב בהליך טיפולי, תיבחן ההמלצה שנית בעתיד.

לאחר שהדיון נדחה, הוגש תסקיר נוסף באוקטובר 2018 ממנו עלה, כי המשיב השתלב בקבוצה לשליטה בכעסים, השתתפותו היתה פעילה ונראה כי הפנים את תכני הקבוצה. בשל האמור, הרושם שפחת הסיכון להישנות התנהגות אלימה, והסכנה לאובדן מקום עבודתו בעקבות הרשעה, המליץ השירות לסיים את עניינו בצו של"צ ללא הרשעה.

גזר-דינו של בית-המשפט קמא

4. בגזר-הדין סקר בית-המשפט קמא את נסיבות העבירה וקבע, כי המשיב כשל באופן בו נהג באזרח שביקש את התערבות המשטרה. המשיב, ככל הנראה, תפס את התנהגות המתלונן כמטרידה - עד שאיבד עשתונות ונקט כלפי המתלונן באלימות המתוארת בכתב-האישום.

5. עם זאת, בנסיבות העניין, קבע בית-המשפט קמא כי יש לתת משקל בכורה לאינטרס הפרט. צוין, כי על אף הכלל הרחב, על פיו מקום שהוכחה אשמתו של בגיר יש להרשיעו בדין, קיימים מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת עיקרון זה. בדרך כלל, מדובר במקרים בהם מתגלה פער בלתי נסבל בין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי לפגיעתה בנאשם עצמו. למרות פסיקה עקבית של בתי-המשפט באשר להרשעת שוטרים שביצעו עבירות אלימות כלפי אזרח, היפנה בית-המשפט קמא למקרים חריגים בהם נמנעה הרשעתם של אלו.

עמוד 2

6. בית-המשפט קמא פירט את השיקולים לאי הרשעת המשיב, על-פי הקריטריונים המנויים בהלכת כתב: מדובר בעבירה היחידה שאותה ביצע המשיב; האלימות שהופעלה לא היתה בראש המדרג; מדובר בהתנהגות מקרית, כשחלוף הזמן מעיד על כך, שכן המשיב לא מעד שוב על אף המקום הרגיש בו הוא משרת; המשיב נטל אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה אמיתית; להרשעה בפלילים תהיה משמעות קשה על דימויו העצמי של המשיב; המשיב הוכיח כי ישנן השלכות מעשיות מרחיקות לכת להרשעתו בדמות פיטורין, כפי שהדברים עולים ממכתב עליו חתום מפקדו הישיר; המשיב בן לקבוצה מוחלטת בחברה הישראלית, דבר אשר יקשה על השתלבותו בעבודה חדשה.

7. נוכח כל האמור לעיל, הגיע בית-המשפט קמא לכלל מסקנה שהמדובר במקרה מיוחד בו ניתן להסיג את אינטרס הציבורי מפני אינטרס הפרט, וכאמור נמנע מלהרשיע את המשיב והטיל עליו צו של"צ ופיצוי.

נימוקי ערעור המדינה

8. מדובר במקרה של אלימות לשמה, אשר נולדה בחטא, ואינה תוצאה של שימוש בכוח ראשוני שהחל כדין ו"גלש" לשימוש בכוח אסור. המשיב נקט בשימוש בכוח בעל גוון התעמרותי, שכן למתלונן לא עמדה כל יכולת ממשית להתנגד למעשי המשיב.

9. חומרת מעשי המשיב מקבלת משנה תוקף נוכח העובדה כי הכה את המתלונן בהיותם בניידת משטרתית, כשהמתלונן אינו מהווה שום סיכון עבורו ואינו מתנהג באופן פרובוקטיבי. אמון הציבור במשטרת ישראל מותנה ביכולת השוטרים לרסן עצמם ולהתנהג באופן מקצועי גם אל מול התנהגות מקוממת ומרגיזה מצד האזרח שמולם.

10. הימנעות מהרשעה מהווה השלמה נורמטיבית והזדהות עם השוטר והתנהלותו. לעומת זאת, בגזר-הדין היטשטשה כליל דמותו של הקורבן נפגע העבירה. בית-המשפט קמא לא התייחס לקריאתו הכואבת של המתלונן במהלך עדותו: "מה היה קורה לו הייתי מחזיר לו? מי היה מאמין לי?" קריאה זו היא במקומה וממחישה את היחס השונה לו היה המצב הפוך. על המדינה להוקיע מעשים של אלימות שוטרים באותה נחישות בה היא מחויבת להגן על שוטריה מפני פגיעה בהם. המסר היוצא לציבור מאי הרשעת המשיב פוגע בתדמית המשטרה ובאמון הציבור.

11. הפער בין היקף התופעה של אלימות שוטרים, לבין היקף התיקים בבתי המשפט, נובע מקשיים ראייתיים, קשרי שתיקה בין שוטרים, ומן העובדה שלעתים קרובות עומדת עדות הקורבן לבדה מול מספר שוטרים. אשר על כן, יש ליתן משקל משמעותי לצורך הרתעת הרבים, על מנת להבטיח נורמת התנהגות ראויה בקרב שוטרי ישראל. ציבור השוטרים הינו ציבור מצומצם וייחודי אשר הצורך בהרתעתו הוא ממשי וישים.

12. שגה בית-המשפט קמא עת קבע כי עניינו של המשיב מגלה פער בלתי נסבל בין תועלת ההרשעה לאינטרס הציבורי, לבין פגיעתה בנאשם אינדיבידואלי, שכן הוא אינו עונה על אף לא אחד מן התנאים המצטברים הקבועים בהלכת כתב אשר הובאה בהחלטה:

העובדה כי זו עבירתו הראשונה של המשיב הינה שיקול הראוי לקביעת העונש ולא כזה המצדיק סטייה מן המתחם;

מדרג האלימות אינו נמוך יחסית כפי שנקבע, שכן מצבו הנפשי של המתלונן התערער כתוצאה מהאירוע;

העובדה כי המשיב השתתף בקבוצה למניעת אלימות איננה ערובה לכך שהמשיב לא יחזור על מעשיו, כפי שניתן ללמוד מהתסקיר המשלים בעניינו;

המשיב נטל אחריות חלקית בלבד על ביצוע העבירה והתקשה להכיר בהתנהגותו האלימה. כמו כן, שיקול זה מתאים למסגרת קביעת העונש בתוך המתחם ולא מחוצה לו;

נקבע בפסיקה, כי תחושות של המורשע בפלילים אינן אלא תוצאה מסתברת של מעשיו ועל כן, דימויו העצמי של המשיב אינו מהווה שיקול לאי הרשעה;

אין להסתמך על עדותו של מפקד בדבר עניין פיטורי שוטר מהארגון. כמו כן, דווקא את דברי הגורם המוסמך במשטרת ישראל, האמון על שאלת פיטורי שוטר שסרח, דחה ביהמ"ש קמא בקביעה שאלו "דברים כלליים";

השיקול בדבר היותו של המשיב בן לקבוצה מוחלשת הינו שיקול שגוי: הנחת היסוד כי "יפלט ממעגל העבודה" הינה מוטעית, ובנוסף, המשיב נטמע בחברה הישראלית, ומהווה דוגמא חיה להשתלבות מוצלחת של יוצאי אתיופיה בסקטור הציבורי במדינת ישראל. לשון גזר-הדין אמורה להביא למצב בו כדרך קבע, יימנעו בתי המשפט מלהרשיע נאשמים הנמנים על אוכלוסיות מוחלשות.

13. רוב תיקי אלימות שוטרים עוסקים בנאשמים נורמטיביים ומחוסרי עבר פלילי. התעלמות מנתון רוחבי זה מחמיצה לחלוטין את התפישה הנורמטיבית כלפי שוטרים שסרחו. פסיקה עקבית של בתי המשפט מלמדת על קו אחיד של הרשעת שוטרים שביצעו עבירת אלימות כלפי אזרח, קל וחומר כשמדובר באזרח המעוכב בניידת.

14. שגה ביהמ"ש קמא עת נמנע מקביעת מתחם עונש הולם לנסיבות ביצוע העבירה, וממילא לא נימק את גזר הדין על פי עיקרון ההלימה. בית-המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור, אך משלא קבע מתחם, לא נמצא כל נימוק באשר להצדקה ולסטייה ממנו באופן קיצוני זה של היעדר הרשעה.

15. ב"כ המערערת הבהירה, כי המדינה אינה מערערת על רכיבי הענישה, אלא על העובדה כי בית-

המשפט קמא נמנע מלהרשיע - מסר שאינו מרתיע כלל ועיקר. לאור האמור לעיל, מבוקש לבטל את פסק דינו של בית-המשפט קמא, ולהרשיע את המשיב בעבירה אשר נקבע כי ביצע.

תגובת ב"כ המשיב

16. הגישה בנימוקי הערעור והפסיקה שהוגשה מטעם המערערת אינה רלבנטית לעניינו של המשיב, אשר ביצע עבירה של תקיפה סתם בלבד.

17. בחינה מעמיקה של גזר-הדין מעלה, כי בית-המשפט יישם כראוי את ההלכה הפסוקה הקובעת כי הימנעות מהרשעה הינה חריגה אך אפשרית בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים: סוג העבירה, נסיבותיה וחומרתה; השלכות ההרשעה כלפי שיקום הנאשם.

קביעתו של בית-המשפט קמא היא תולדה של יישום ראוי למבחנים המעוגנים בפרשת לאופר (ע"פ 9893/06 אלון לאופר נ' מדינת ישראל), והיא נטועה היטב בחומר הראיות.

18. המשיב מבצע את השל"צ על הצד הטוב ביותר על פי עדות המנהלת במקום וקצין המבחן, וניתן לקבל תסקיר משלים לעניין זה.

19. עסקינן במקרה של עדות מול עדות, כאשר הנהג שנכח באותה עת לא ראה ולא שמע מה שנטען, ולא מסר עדות מפלילה.

20. המערערת מלינה על תופעה חמורה של אלימות שוטרים, ומנסה להעלות את המשיב על המוקד וכשעיר לעזאזל אשר יענש בחומרה למען יראו וייראו. הפגיעה בתדמית המשטרה אשר נטענה על-ידי המערערת משוללת כל בסיס, שכן היא רלוונטית בעבירות חמורות מהמקרה דנן. בחתימתה על הסדר הטיעון, אמרה גם המערערת את דברה, כי אין היא רואה את המקרה הזה כחמור.

21. מדינת ישראל בחרה במספר מקרים לנקוט בהעדפה מתקנת כלפי אוכלוסיות מוחלשות לרבות עולים חדשים. בית-המשפט קמא היה מוסמך בדין לשקול עובדה זו לטובת אי הרשעה.

22. המערערת לא הזימה ולא הביאה ראיות לכך שאין השלכות מעשיות מרחיקות לכת להרשעת המשיב. מנגד, המשיב הוכיח כי להרשעתו בדין יהיו השלכות מעשיות מרחיקות לכת, כפי שאף קבע בית המשפט קמא.

23. על כן, מבוקש לדחות את הערעור ולהטיל הוצאות על המערערת לטובת המשיב.

דין והכרעה

24. על רקע נימוקי הערעור וטענות הצדדים לפנינו, המחלוקת שטעונה הכרעה בפסק-דין זה היא בשאלה אם טעה בית-המשפט קמא בכך שנמנע מהרשעת המשיב, שוטר במשטרת ישראל, נעדר עבר פלילי, הממשיך לשרת במשטרה לשביעות רצון מפקדיו, אשר נקט באלימות בעלת גוון של התעמרות כלפי אזרח שנזקק לעזרתו ולא סיכן אותו.

25. סעיף 192א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 מקנה לבית-המשפט שהרשיע נאשם לבטל את הרשעתו ולהטיל עליו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה. עם זאת, הכלל הוא כי מעת שנקבע כי הנאשם ביצע את העבירה, יש להרשיעו, ורק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן לסיים את ההליך ללא הרשעה. ייאמר כבר, כי כאשר מדובר בעובד ציבור, ושוטר בכלל זה, שביצע את העבירה תוך מילוי תפקידו, המקרים בהם יתאפשר שלא להרשיעו בדין יהיו נדירים עוד יותר.

26. לעניין האפשרות להימנע מהרשעה, יפים דבריו של בית-המשפט העליון בע"פ 9893/06 לאופר נגד מדינת ישראל [31.12.07], בפסקה 9:

"המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין."

27. בשורה ארוכה של פסקי-דין נקבע, שבכדי שיחול החריג של הימנעות מהרשעה צריכים להתקיים שני תנאים מצטברים: האחד, נסיבות העבירה מאפשרות להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים; השני, ההרשעה תפגע באופן חמור בשיקום הנאשם. כך נקבע, למשל, ברע"פ 11476/04 מדינת ישראל נגד חברת השקעות דיסקונט בע"מ [14.4.10]:

"בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, ענין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין העניין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם..." (ראו בפסקה 32, עם הפנייה להלכת כתב - ע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 [1997]; ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נגד קליין [4.9.2007], פסקה 76 ואילך).

28. בניגוד לבית-המשפט קמא, אנו קובעים כי עניינו של המשיב אינו נמנה עם החריגים, וההפך הוא נכון: נסיבות העבירה והאמור בתסקירים מחייבים העברת מסר הרתעתי ברור למשיב ולשכמותו, באמצעות הרשעה בדין - ועל כן יש מקום להתערבותנו ולקבלת ערעור המדינה.

29. טעה בית-המשפט קמא באפיון העבירה ככזו המאפשרת לשקול אי-הרשעה. המשיב, אשר נקרא לזירת אירוע על-ידי אזרח הנזקק לשירותי המשטרה, נהג באלימות אכזרית ומיותרת כלפי אזרח שביקש להתלונן כנגד אחר, בסיטואציה שלא ניתן להגדירה כסיטואציה גבולית או מרובת לחצים. המשיב אכן "איבד עשתונות", כפי שקבע בית-המשפט קמא, אך בנסיבות המעוררות דאגה ומעידות על קושי לשלום בכעסים, כאשר הוא לא היה נתון בסכנה כלשהי.

30. בעינינו, העבירה שביצע המשיב חמורה ביותר, דווקא משום היותו שוטר, שכן שוטרים במשטרת ישראל מהווים את הביטוי היומיומי של שלטון החוק ברחבי המדינה. אמון הציבור במשטרת ישראל מותנה, בין היתר, בכך שהציבור יכול להיות משוכנע כי שוטרים יוכלו לרסן עצמם ולנהוג באופן מקצועי, גם כאשר התנהגות האזרח העומד מולם מרגיזה - ובוודאי בסיטואציה שבה האזרח התנהג ללא דופי. ראו לעניין זה קביעות בית-המשפט העליון בע"פ 64/86 מאיר אשש נגד מדינת ישראל [31.12.86], פסקה 4:

"בעיני, העבירה שבצעו המערערים חמורה ביותר, דווקא משום היותם שוטרים. שוטרי ישראל, מלאכתם קשה ואחראית, מלווה לא אחת סיכונים והתנכלויות, והינם ראויים לכל אהדה שיכולים בתי המשפט לתת להם. אך במה דברים? כל עוד הם זוכרים וערים לכך שהסמכות והמרות שהוענקו להם, רק לצרכי ביצוע התפקיד ניתנו ואסור שיעשה בהם שימוש לרעה. עליהם לשנן זאת לעצמם השכם והערב, דווקא משום שמלאכתם מחייבת לעתים קרובות נוקשות ואפילו שימוש בכח. המעבר מ"כח סביר" לאלימות מיותרת הוא מהיר ומפתה וחלילה להם לעבור את הגבול.

עליהם לדעת ולהבין כי אם יעברו את הגבול ואם ישתמשו לרעה בסמכויות שנתנו להם, ובעיקר אם ינהגו באלימות מיותרת, לא יעניקו להם בתי המשפט אהדה, וימצו עמם את הדין ומן העבר השני, אזרח הבא במגע עם אנשי משטרה, אפילו הוא חשוד או עברין, זכאי לצפות ולהניח שאם יתנהג כהלכה לא יגעו בו לרעה. מעשי אלימות ברוטלית כמו אלה של המערערים, פוגעים קשות הן במערכת היחסים, העדינה בלאו הכי, שבין האזרח למשטרה, והן במוניטין של המשטרה וביכולתה לתפקד כדבעי..." (דגשים שלנו, ד.מ.מ.; וראו גם רע"פ 3232/10 סיקולר נגד מדינת ישראל [25.7.10]).

31. על כן, הצדק עם ב"כ המערערת, כי בנסיבות אלו יש ליתן משקל משמעותי לאינטרס הציבורי בהיבט של הרתעת הרבים ולהבטיח מסר חד וברור, למצער בדמות הרשעה, כדי להבטיח נורמת התנהגות ראויה בקרב שוטרי ישראל.

32. במישור הפרטני, בית-המשפט קמא שגה במתן משקל לעובדה שהמשיב נעדר פלילי, כששיקול זה תקף לרוב אצל שוטרים העומדים לדין.
33. לכך יש להוסיף, כי לקיחת האחריות של המשיב על מעשיו והתובנה לכך שהמדובר במעשים חמורים, שאל ללובש מדים לבצע אותם, התפתחו באופן הדרגתי. היות ומדובר באלימות אסורה באופן מובהק, כאשר למשיב לא קמה - לא מלכתחילה ולא בדיעבד - כל סמכות להשתמש בכוח, מצופה היה מהמשיב להפנים מראשית הדרך את הכיעור במעשים ולא לתלות את האשם במיני גורמים סביבתיים, כפי שהדברים עלו מהתסקיר הראשון.
34. אמנם, כפי שקבע בית-המשפט קמא, במקרה דנן הוכיח המשיב כי ישנן השלכות מעשיות להרשעתו בדין במישור התעסוקתי. עם זאת, שגה בית-המשפט קמא עת הסתמך על מכתבו של מפקדו הישיר של המשיב (מסמך נע/1) וקיבל כעובדה את הטענה כי המשיב יפוט משרות המשטרה ככל שיורשע בדין. במסמך שהוגש לעיון בית-המשפט קמא ולעיונו (מע/1), אשר נכתב על-ידי הגורם המקצועי המוסמך, עו"ד נצ"מ באומהקר, ראש מחלקת משמעת, עולה באופן ברור, כי אכן לעצם קיומה של הרשעה השלכה על המשך תעסוקתו של שוטר שסרח, ואולם הרשעתו של שוטר בפלילים מהווה שיקול אחד מבין השיקולים הרבים הנשקלים, עת נבחנת המשך ההעסקה בשורות המשטרה.
35. יתרה מכך - אנו סבורים, כי גם אם עלולה להיפגע יכולתו של המשיב לשמש כשוטר, יש להותיר את הדיון בדבר בידי הגורם המוסמך. הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי, שכן משנמצא כי נאשם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים, מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המוסמכים לכך (ראו לעניין זה: רע"פ 923/19 פלונית נגד מדינת ישראל [2.4.19], פסקה 8).
36. לסיום נעיר, כי התקשינו לקבל את קביעת בית-המשפט קמא באשר להשתייכותו של המשיב ל"אוכלוסייה מוחלשת" באופן כללי כשיקול שלא להרשיע את המשיב, ובפרט לאור נסיבותיו האישיות של המשיב. כפי שטענה ב"כ המערער, השתייכותו של אדם לאוכלוסייה מוחלשת או חזקה, אינה נמנית עם השיקולים שנקבעו בהלכה הפסוקה המצדיקים אי-הרשעה, ונדמה שאין צורך להרחיב בעניין זה. הדברים נכונים ביתר שאת בנסיבותיו הפרטניות של המשיב, כאשר נראה כי המדובר באדם שעלה ארצה בגיל ההתבגרות, נטמע בחברה הישראלית, התעקש לשרת בשירות קרבי, ומהווה דוגמא להשתלבות מוצלחת של יוצאי אתיופיה בסקטור הציבורי.
37. לאור כל האמור לעיל, ומבלי שנדרשנו לדיון בסוגיית קביעת מתחם העונש ההולם נוכח עתירת ב"כ המערער לקבל את הערעור רק בהקשר של ההרשעה, אנו מקבלים את הערעור ומורים על הרשעת המערער בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין. רכיבי השל"צ והפיצוי יותרו על כנם כדרכי ענישה עם הרשעה.

ניתן היום, ח' אייר תשע"ט, 13 מאי 2019, במעמד ב"כ הצדדים והמשיב.

נאווה בכור, שופטת

עוז ניר נאוי, שופט

דנה מרשק מרום, שופטת
אב"ד